

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/428/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212215927
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1212215927.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: Z. K. Č. T., B.. T.. Y., IČO: XX XXX XXX, N. L.. Č.. X, W., Č. T., zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., IČO: 36 613 843, Údernická ul. č. 5, Bratislava, proti odporcovi: Š. B., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom v A., W. A. Č.. XXXXX, zastúpený opatrovníčkou: C. V., W. Y. B. A. J., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: D. na Y. Y. B. S., IČO: XX XXX XXX, N. R. Č.. X, W., zastúpený advokátom: JUDr. Ambróz Motyka, Nám. SNP č. 7, Stropkov, o zaplatenie istiny 505, 47 eur s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 5. júna 2013, č. k. 52C/267/2012 - 135, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie vedľajšieho účastníka o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 385, 45 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 385, 45 eur od 14. 8. 2009 do zaplatenia a vo zvyšku návrh zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 39, § 40 ods. 1, 3, § 52 ods. 1, § 52 ods. 2 veta prvá, § 544 ods. 1, 2, § 559 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. b), § 53 ods. 1, 2, 5 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinného do 10. 6. 2010) a vecne čiastočnou dôvodnosťou podaného návrhu, keď mal vykonaným dokazovaním preukázané, že právny predchodca navrhovateľa uzavrel dňa 11. 9. 2007 s odporcom Zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo výške 913 eur s tým, že predmetom nároku uplatneného v konaní bola suma 505, 47 eur pozostávajúca z istiny 385, 45 eur, úroku z úveru do odstúpenia od zmluvy v sume 55, 10 eur, zmluvnej pokuty za omeškanie vo výške 41, 49 eur a zmluvnej pokuty za predčasné ukončenie zmluvy vo výške 23, 43 eur, pričom nárok navrhovateľa na zaplatenie istiny 385, 45 eur považoval za opodstatnený, keďže dlžná výška úveru predstavovala danú sumu. Zamietnutie návrhu navrhovateľa vo zvyšku odôvodnil súd prvého stupňa vecne tým, že zmluvné dojednanie právneho predchodcu navrhovateľa a odporcu v časti úroku z úveru do odstúpenia od zmluvy v sume 55, 10 eur, pri 30 % úrokovej sadzbe istiny ročne považoval za neplatné, nakoľko neprimerane vysoké úroky dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a preto sú v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal na skutočnosť, že z výpisu priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk v roku 2007 vyplýva, že priemerná úroková miera z peňazí sa pohybovala v rozpätí od 13, 30 % do 14, 78 % s tým, že v posudzovanej veci dohodnutá úroková miera takmer viac ako dvojnásobne prevyšovala obvyklú mieru uplatňovanú bankami v roku 2007. Zamietnutie návrhu navrhovateľa v časti uplatnených zmluvných pokút v sume 64, 92 eur (41, 49 + 23, 43 eur) odôvodnil vecne neopodstatnenosťou návrhu navrhovateľa aj v tejto časti, keď uplatnené zmluvné pokuty vyplývajú výlučne z Obchodných podmienok zmluvy, ktoré však odporcom podpísané neboli a preto platne dojednané neboli, nakoľko zákon pre dojednanie zmluvnej pokuty vyžaduje písomnú formu. Rozhodnutie o priznaní príslušenstva k istine 385, 45 eur odôvodnil súd prvého stupňa právne ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vecne omeškaním odporcu s plnením peňažného dluhu od 14. 8. 2009, t. j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti

úveru po odstúpení od zmluvy. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 2 O. s. p. a vecne čiastočným úspechom navrhovateľa v konaní, z dôvodu ktorého žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi istinu 385, 45 eur s príslušenstvom podal vedľajší účastník na strane odporcu v zákonnej lehote odvolanie a navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a návrh navrhovateľa zamietnuť alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že odstúpením od zmluvy vznikol medzi účastníkmi konania právny režim bezdôvodného obohatenia s poukazom na skutočnosť, že podaním zo dňa 22. 1. 2013 vzniesol námietku premlčania celej pohľadávky navrhovateľa, ktorou sa však prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal. Vedľajší účastník zároveň vo svojom odvolaní poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. augusta 2012, sp. zn. 2 Obdo 27/2012.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka proti prvostupňovému rozsudku v jeho napadnutej časti uviedol, že podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. navrhuje odvolanie odmietnuť z dôvodu, že bolo podané neoprávnenou osobou a zároveň žiadal priznať trovy odvolacieho konania, spočívajúce v trovách, ktoré vznikli na jeho právnom zastúpení. Poukázal na skutočnosť, že subjektom v zmysle § 201 O. s. p., oprávneným na podanie odvolania v neobmedzenom rozsahu je iba hlavný účastník konania, a vedľajší účastník môže podať odvolanie iba ak, na takéto právo má účastník, jeho lehota na odvolanie je limitovaná lehotou na odvolanie účastníka s tým, že odvolanie proti vôli účastníka podať nemôže. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5 Cob/17/2012, podľa ktorého má vedľajší účastník právo podať odvolanie iba v tých prípadoch, kedy z hmotnoprávneho predpisu vyplýva výslovne spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a hlavným účastníkom, popri ktorom v konaní vystupuje s tým, že právo podať odvolanie prináleží iba tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená ujma.

Uviedol, že vedľajšiemu účastníkovi právo na podanie odvolania nevzniklo z dôvodu, že medzi odporcom a Združením zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi nimi, a preto je nutné považovať odvolanie vedľajšieho za podané neoprávnenou osobou (s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9Co/259/2012). K námietke premlčania vznesenej vedľajším účastníkom navrhovateľ uviedol, že vedľajší účastník má v konaní oprávnenia na všetky procesné úkony ako účastník, avšak koná iba sám za seba a preto nemôže robiť úkony, ktoré predstavujú dispozíciu s predmetom konania, lebo jeho úlohou je účastníkovi v konaní iba pomáhať. Poukázal na skutočnosť, že vedľajší účastník nemôže uznať nárok navrhovateľa, nemôže uzavrieť zmier a nemôže sám vzniesť námietku premlčania, keďže nejde o procesný úkon, ale o úkon podľa hmotného práva s tým, že subjektom, ktorý je oprávnený uplatniť námietku premlčania, je dlžník, resp. jeho právny nástupca a prípadne aj jeho právny zástupca a preto prvostupňový súd na námietku premlčania správne neprihliadol.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je treba odmietnuť.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p., ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Citované ustanovenie teda umožňuje vstup do konania ako vedľajšieho účastníka takú právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (za ktorý, sa podľa poznámka 10a, považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), ktorý je účinný od 15. 10. 2008 a bol zavedený do Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Cieľom novej právnej úpravy podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu, bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu, ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia.

V posudzovanej veci vstúpil vedľajší účastník do konania písomným podaním zo dňa 27. 9. 2012.

Podľa ustanovenia § 201 O. s. p., účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Z ustanovenia § 93 ods. 3 O. s. p. v znení pred novelou (v súčasnosti platné znenie § 93 ods. 4 O. s. p. - totožné so znením § 93 ods. 3 v znení pred novelou) vyplýva, že v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Vedľajší účastník má rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, teda má v zásade právo podať aj odvolanie. Táto jeho procesná legitímácia na podanie odvolania je však obmedzená účastníkom, na strane ktorého vystupuje. Oprávnenie podať odvolanie prináleží vedľajšiemu účastníkovi iba vtedy, ak toto oprávnenie má aj účastník, na stranu ktorého sa pripojil. V prípade, že tento účastník nemá procesnú legitímáciu na podanie odvolania, nemôže ju mať ani vedľajší účastník. V opačnom prípade by sa aj vedľajšiemu účastníkovi priznalo viac procesných práv, než má účastník, na ktorého strane vystupuje. Vedľajší účastník môže podať odvolanie aj vtedy, ak odvolanie podal účastník. Ak podá odvolanie len vedľajší účastník, treba od účastníka vyžiadať súhlas na podanie odvolania vedľajším účastníkom. V prípade, že účastník odmietne dať súhlas k odvolaniu vedľajšieho účastníka, je odvolanie vedľajšieho účastníka bez tohto súhlasu právne neúčinné.

Ak z právneho predpisu nevyplýval určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom (tzn. právnické osoby, legitimované na vstup do konania ako vedľajší účastník osobitným zákonným ustanovením) môže vedľajší účastník podať odvolanie len v prípadoch, ak ho zároveň podá hlavný účastník, prípadne, ak hlavný účastník s takýmto úkonom vyjadrí súhlas. Ak by hlavný účastník súhlas nevyjadril, prípadne ho odvolal, je nutné takú situáciu posudzovať ako nesplnenie subjektívnej podmienky na podanie odvolania, čo znamená, že v zmysle ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b) odvolanie bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa rozhodol napadnutým rozsudkom dňa 5. 6. 2013, právnemu zástupcovi navrhovateľa bol doručený dňa 3. 7. 2013 a opatrovníčke odporcu bol doručený dňa 2. 7. 2013, pričom ani jeden z nich proti rozsudku odvolanie nepodal a opatrovníčka odporcu písomným podaním zo dňa 7. 11. 2013 oznámila, že s odvolaním vedľajšieho účastníka nesúhlasí.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

V súlade s citovaným ustanovením preto odvolací súd odvolanie vedľajšieho účastníka proti rozsudku súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, ako odvolanie podané neoprávnenou osobou odmietol, nakoľko hlavný účastník odvolanie nepodal a odporcovi ustanovená opatrovníčka s odvolaním vedľajšieho účastníka nesúhlasila.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.